

garderober

dragoslav dedović

PLATI EKSDŽEZERU PIVO

Vireći kroz mesingani pisak prepoznao bih muziku
I u bubnjanju damara i u štućanju bližnjih, a kada sam
Mladički promukao s jutarnjim ciklom lijegao
U postelju do tebe, jer gluvom se čovječanstvu
Jedino noćnim sinkopama srce očas pretvori u školjku,
Ja koji sam uživao postojanje tek kada bih
Između dva obilježavanja usne žonglirao glasom,
Prišapnuh li ti ikada, Lori, kako dragocjena bješe
Ta tišina — tvoje disanje?

OVO JE PISALO U NEPOMIČNOM OKU GOSPODINA HER-
MANA
NEGDAŠNJEG LJEKARA U BUCHENWALDU KOJI LJETOS
SJEĐAŠE U INVALIDSKIM KOLICIMA NA SLOVENSKOJ PLA-
ŽI

April und Mai und Jul' sind ferne,
Ich bin nichts mehr, ich lebe nicht mehr gerne!
Vidim: mladić jaše na talasima, stopala priprijetih
Uz klizavu žutu dasku on balansira između
Smiješnog i uzvišenog, a dospije li ne posrnuvši
Do obale, božanstvene li nagrade, njegova će
Djevojka da mu poljupcem pokupi sol sa usana.

Ne bijah građen za takve podvige,
Ali jedared u mladosti Providenje mi dade
Stijenu nad pitomom lagunom s koje se u istom danu
Strmoglavih mnogo puta, i drukčiju sol na usni,
I zelene ženine oči da se dive — na tijelu koje
Propada u dubine — već pjeni koja se sklapa nad njim.

OVAKO JE U RIJEČKOJ KRČMI MORNAR ZA SUSJEDNIM
STOLOM
OBJAŠŃAVAO UMORNOJ ULIČARKI PORIJEKLO SVOJIH
OŽILJAKA

Na moru nema tuge ali obale su podle,
Zato su prozori bordela svjetionici za nas
Koji se bojimo kopna a putujemo pješke.
Sa prve plovidbe vratih se zaručnici,
Nije me, kuja, čekala!
Zubatim nožem sastrugah joj lice.
Robijao sam lud od kavanja, oštrom kašikom
Rezbarih parče po parče sopstvene kože.
Sada opet plovim. Kada sam na čvrstom
U meni sve se ljulja — nadima se tuga,
Pa tražim, sestro, vaša čista lica,
Zajašem vas i sit se isplačem.
Potom ljubim raspelo, moleći se Kristu
Da umrem od svodničkog skalpela ili sifilisa.

GARDEROBER

Tek što je čipkanom maramicom obrisala suze
On joj nasmiješen pridržava kaput pa izusti:
»Upropastiti Ofeliju, mučki ubiti Hamleta,
Zar je to umjetnost... tjerati prelijepe žene u očaj?«
Odoše zagrljeni, ali ja sam prepoznao Šekspirovu čaroliju:
Dok se gospodin šalio — ruke su mu podrhtavale.

PISAMCE MUZEJSKOG NOĆNOG ČUVARA UPUĆENO
SUPRUZI DIREKTORA KRALJEVSKOG MUZEJA

»Prolazite kraj mene beznačajnog ne znajući:
Kao što srebrom vezu grb na baldahinskoj svili
Tako mi vaši prsti u snu tetoviraju ljiljane
Pod lijevom sisom. Sjedate do koljena Gospodaru,
Ne slutite kako odanošću diše ova koža...
Hoću li ikada postati dostojan kraljičinog dodira?«
Ovo je napisao odvažni paž svojoj ljubljenoj.
Po ondašnjim običajima oderaše ga živog,
Od kože sačinivši pergamentu na njoj ispisaše
Mladićevu poruku srebrnim prahom.

Liječim nesanicu čitajući »Povijest smiješnih intriga«,
Hroničar veli da se kraljica obradovala poklonu,
Na baldahinima ljubomornih vladara srebri fina
Muzejska prašina, a ja sam noćnik koji ne vjeruje
Izvezenoj svili... mrzim tvoga muža! Šta da ti pišem?

Žiriju za dodjelu N-nagrade

Čitali ste, gospodo, o apsurdnom preobražaju:
Pisac je postao bubica! Znae tu priču?
Svi ste se kadikad njome bizarno naslađivali!

Ovo je pjesma koja čaščava bolesnoradoznale,
Pjesma o kraju nedovršene priče, no hoćete li
Zasigurno pojmiti koliko se užasnutim osjeti kukac
Kada se probudi kao
Franc Kafka?

KOMIČAREV EPITAF

Sada sam ja kikot, a vi grimasa

ARISTONOT GRNČAR OBRAĆA SE ZVIJEZDAMA

Otimajući glinu prabezobličju, sačinih krčag noću.
Odmaram se na goloj zemlji, nebo je prošarano
Zrnevljem ludila oko kojeg kruži topla misao:
Helijum praska pa truli, sijaset eona svjetlost putuje
Ulubljenim prostorom da bi škrta pala na rub posude.
Kada me ne bude, nećije će usne tu da se naslone.
I mada to ne umijem pojmiti — mogu da slavim!

ODSJEČAK HUMANE POVIJESTI U OPŠTOJ ISTORIJI PLANE-
TE

Majmunica je na katarci pobevala od radosti,
A to je značilo: Ararat! Kopno na vidiku!
I tek što Noje, proklet od svih utopljenika, zaplaka,
Arhimed golišav istrča iz kupatila na atinsku ulicu
Vrišteći: Eureka! A to je značilo: potopljeno tijelo
Gubi od težine baš koliko vagaše istisnuta tečnost.
I taman robinje promijeniše vodu a u istu kadu uđe
Jean Paul Marat — da bi tamo umro.

AKROPOLJ SADA

»... ne umemo da objasnimo zašto je
kuros uvek nag a kora obučena...«

(H. W. Janson, Istorija umetnosti)
Arhaiski osmijeh nagog me začikava,
Jagodice klize niz draperiju
Ne bi li na butinama pronašle: gdje to
Kamen šuštanjem najbolje oponaša svilu.
Tu je mramorno jezgro,
Tu bih da prislonim usne!
Nek atrijumom odzvanjaju teški poljupci,
Hoću ta, lomeći nokte o nabore haljina,
Prekršim i volju stvoriteljevog dljetala!
O Koro sa Hiosa,
Hajde da u naručju kipa uživaš noć,
Ja, Kritijin mladić,
Već treći milenijum zamišljam kako te svlačim.

LOU

kosa od zlata od usana
od višanja. ime joj je melodija i
nekog se boji. ja sve to nadijevam on
sve to opiše, teško dočeka da se tijesto
zgotovi teško se i školovao, šapuće
zapalit ću sve vrpce u idahu, glas
gabrijelov, glas louov i elvisov, tvoje draga
korake, kojima grešno odlaziš odlaziš polagati
ispit, ispit

PROCES

u njegov ležaj, u log, uvlači se uzak
levis i uz dužno poštovanje gubi
plavu krv utapajući svoju boju u crnu
noć. da je praznik, da je kavijar
danas, mi smo rakete
mi smo loptice koje će sutra izvući za
dobitnu kominaciju, slučajan
uzorak

POZITIV

gledaj moje brodove.
stvaraju ogrebotinu
u vodi, vodu peglam kako znam. još
čuvam negativ koji pokazuje trojicu — mornara
mornara i mornara d. oni
su oženjeni ribama i koža im nije, ni kosa im
nije kosa, već krljušti, koje ostaju neoknjžene,
najneoknjženiye, oh yeah

E PA ŠTO

sestro.
van gogh nije slikao suncokrete, već ružičaste
prste, ruke duge koje strše iz vaze.
vlak je krenuo, a na staklu su ostali
tragovi suncokreta, tužniji nego
oči malih kineza.
bila je. prodavala zvijezde od satena,
mažnjavala po prodavnicama

ogrebotina u vodi
nena smiljanic